

Wersja zanonimizowana

Tłumaczenie

C-219/20-1

Sprawa C-219/20

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Data wpływu:

26 maja 2020 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Landesverwaltungsgericht Steiermark (Austria)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

12 maja 2020 r.

Strona skarżąca:

LM

Organ będący drugą stroną postępowania:

Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld

[...]

Wniosek

o

wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

zgodnie z art. 267 TFUE

Strony postępowania głównego [...]:

a) strona skarżąca: LM,

[...] SK-91304 Kostolná-Záriečie

[...]

b) organ będący drugą stroną postępowania: Bezirkshauptmannschaft
Hartberg-Fürstenfeld,

[...] 8230 Hartberg

[...] [Or. 2]

c) przy udziale: Österreichische Gesundheitskasse

Kompetenzzentrum LSDB

[...] 1100 Wiedeń

[...]

Landesverwaltungsgericht Steiermark (regionalny sąd administracyjny Styrii, Austria) [...] w postępowaniu w sprawie skarg LM [...] na decyzję o nałożeniu kary wydaną przez Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (starostwo powiatowe Hartberg-Fürstenfeld, Austria) z dnia 12 marca 2019 r., doręczoną w dniu 20 lutego 2020 r., [...] wydał

POSTANOWIENIE:

I. Do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej kieruje się zgodnie z art. 267 TFUE następujące pytanie prejudycjalne:

1. **Czy art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 41 ust. 1 i art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie normie prawa krajowego, która w postępowaniu administracyjnym o charakterze karnym przewiduje obligatoryjnie pięcioletni okres przedawnienia w przypadku czynu zabronionego popełnionego w wyniku niedbalstwa?**

II. [...] [kwestie proceduralne] [Or. 3]

Uzasadnienie

I.

Przedstawienie stanu faktycznego i przebiegu postępowania:

W dniu 19 czerwca 2016 r. około godz. 9:50 organy dochodzeniowe Finanzpolizei (policji skarbowej, Austria) przeprowadzały kontrolę pod adresem 8271 Wagerberg [...]. W jej trakcie zastano na miejscu cztery osoby, które kładły płytki.

Osobami tymi byli pracownicy oddelegowani słowackiego przedsiębiorstwa GVAS s.r.o. z siedzibą pod adresem [...] 91304 Kostolná-Záriečie. Przedstawicielem ustawowym GVAS s.r.o. w momencie kontroli był LM.

Na podstawie złożonego przez Wiener Gebietskrankenkasse (regionalną kasę chorych w Wiedniu, Austria) zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia naruszenia administracyjnego, o którym mowa w § 7i ust. 5 Arbeitsvertragsrechts-Anpassungsgesetz (ustawy w sprawie dostosowania prawa stosowanego do umów o pracę, Austria; zwanej dalej „AVRAG”), Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (starostwo powiatowe Hartberg-Fürstenfeld) nałożyło na LM w myśl § 7i ust. 5 AVRAG w brzmieniu BGBl. I nr 152/2015 karę łączną w wysokości 6600 EUR (kara, koszty). Konkretnie stronie skarżącej zarzucono, że jako ponoszący odpowiedzialność przedstawiciel GVAS s.r.o. z siedzibą w 91304 Kostolná-Záriečie odpowiada za to, że wspomniane powyżej cztery osoby pracowały w okresie od 11 lipca 2016 r. do 21 lipca 2016 r., nie otrzymując wynagrodzenia należnego im przy uwzględnieniu poszczególnych kryteriów zaszeregowania. Wszyscy czterej pracownicy układali płytki i wykonywali prace związane z fugowaniem. W przypadku osoby nr 1 i osoby nr 2 wynagrodzenie miało być zaniżone o 103,80 EUR, czyli 11,21%, za co nałożono w obu przypadkach grzywnę w wysokości 2000 EUR (zastępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 dnia). W przypadku osoby nr 3 i osoby nr 4 wynagrodzenie miało być zaniżone o 77,65 EUR, czyli 9,07%, w związku z czym na LM nałożono za każde z tych naruszeń grzywnę w wysokości 1000 EUR albo zastępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 16 dni (sic!) [dni – prawdopodobnie chodziło o godziny].

Finanzpolizei (policja skarbową) przeprowadziła kontrolę w dniu 19 czerwca 2016 r. Decyzję o nałożeniu kary wydaną przez Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (starostwo powiatowe Hartberg-Fürstenfeld) doręczono stronie skarżącej dopiero w dniu 20 lutego 2020 r. [Or. 4]

W sprawie przedstawionej w opisie stanu faktycznego stroną skarżącą jest ponoszący odpowiedzialność przedstawiciel słowackiej spółki, na którego w związku z podejrzeniem popełnienia czterech naruszeń w świetle AVRAG nałożono w ramach toczącego się postępowania administracyjnego o charakterze karnym grzywny w wysokości 6600 EUR (kara, koszty, wydatki gotówkowe) oraz – na wypadek braku możliwości egzekucji grzywny – zastępcze kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 dnia/9 dni (sic!) w odniesieniu do każdego z pierwszych dwóch naruszeń i 16 dni (sic!) w odniesieniu do naruszeń trzeciego i czwartego. W niniejszym postępowaniu toczącym się przed Landesverwaltungsgericht Steiermark (regionalnym sądem administracyjnym Styrii) zastosowanie znajduje przepis zawarty w § 7i ust. 7 AVRAG.

Zarzucane czyny stanowią czyny zabronione popełnione w wyniku niedbalstwa przewidziane w prawie karnym administracyjnym.

Na nałożoną karę złożono skargę z zachowaniem przewidzianego dla tej czynności terminu.

Landesverwaltungsgericht Steiermark (regionalny sąd administracyjny Styrii) musi więc zastosować w tym postępowaniu przepis zawarty w § 7i ust. 7 AVRAG w brzmieniu BGBl. I nr 152/2015, w myśl którego okres przedawnienia karalności wynosi pięć lat.

II.

W sprawie znajdują zastosowanie następujące przepisy:

Przepisy prawa Unii:

Artykuł 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności:

Prawo do rzetelnego procesu sądowego

1. Każdy ma prawo do sprawiedliwego i publicznego rozpatrzenia jego sprawy w **rozsądnym terminie** przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony ustawą przy rozstrzyganiu o jego prawach i obowiązkach o charakterze cywilnym albo o zasadności każdego oskarżenia w wytoczonej przeciwko niemu sprawie karnej. Postępowanie przed sądem jest jawne, jednak prasa i publiczność mogą być wyłączone z całości lub części rozprawy sądowej ze względów obyczajowych, z uwagi na porządek publiczny lub bezpieczeństwo państwowe w [Or. 5] społeczeństwie demokratycznym, gdy wymaga tego dobro małoletnich lub gdy służy to ochronie życia prywatnego stron albo też w okolicznościach szczególnych, w granicach uznanych przez sąd za bezwzględnie konieczne, kiedy jawność mogłaby przynieść szkodę interesom wymiaru sprawiedliwości.

2. Każdego oskarżonego o popełnienie czynu zagrożonego karą uważa się za niewinnego do czasu udowodnienia mu winy zgodnie z ustawą.

3. Każdy oskarżony o popełnienie czynu zagrożonego karą ma co najmniej (tekst angielski) w szczególności (tekst francuski) prawo do:

- a) niezwłocznego otrzymania szczegółowej informacji w języku dla niego zrozumiałym o istocie i przyczynie skierowanego przeciwko niemu oskarżenia;
- b) posiadania odpowiedniego czasu i możliwości do przygotowania obrony;
- c) bronięcia się osobiście lub przez ustanowionego przez siebie obrońcę, a jeśli nie ma wystarczających środków na pokrycie kosztów obrony, do bezpłatnego korzystania z pomocy obrońcy wyznaczonego z urzędu, gdy wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości;

- d) przesłuchania lub spowodowania przesłuchania świadków oskarżenia oraz żądania obecności i przesłuchania świadków obrony na takich samych warunkach jak świadków oskarżenia;
- e) korzystania z bezpłatnej pomocy tłumacza, jeżeli nie rozumie lub nie mówi językiem używanym w sądzie.

Artykuł 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (2000/C 364/01) ma następujące brzmienie:

Prawo do dobrej administracji

1. Każdy ma prawo do bezstronnego i sprawiedliwego rozpatrzenia swojej sprawy w **rozsądnym terminie** przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii.
2. Prawo to obejmuje: prawo każdego do bycia wysłuchanym, zanim zostaną podjęte indywidualne środki mogące negatywnie wpłynąć na jego sytuację; prawo każdego do dostępu do akt jego sprawy, przy poszanowaniu uprawnionych interesów poufności oraz tajemnicy zawodowej i handlowej; obowiązek administracji uzasadniania swoich decyzji. **[Or. 6]**
3. Każdy ma prawo domagania się od Unii naprawienia, zgodnie z zasadami ogólnymi wspólnymi dla praw państw członkowskich, szkody wyrządzonej przez instytucje lub ich pracowników przy wykonywaniu ich funkcji.
4. Każdy może zwrócić się pisemnie do instytucji Unii w jednym z języków traktatów i musi otrzymać odpowiedź w tym samym języku.

Artykuł 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (2000/C 364/01) ma następujące brzmienie:

Prawo do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu

[...]

Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia jego sprawy w **rozsądnym terminie** przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony uprzednio na mocy ustawy. Każdy ma możliwość uzyskania porady prawnej, skorzystania z pomocy obrońcy i przedstawiciela.

Przepisy prawa krajowego:

Przepisy § 7i Arbeitsvertragsrechts-Anpassungsgesetz (ustawy w sprawie dostosowania prawa stosowanego do umów o pracę, Austria; zwanej dalej „AVRAG”) w obowiązującym brzmieniu nadanym BGBl. I nr 459/1993, zmienionym BGBl. I nr 152/2015, brzmia następująco:

Przepisy karne

§ 7i. (1) Kto nie przekazuje niezbędnych dokumentów niezgodnie z § 7d ust. 1 lub § 7f ust. 1 pkt 3, popełnia naruszenie administracyjne i podlega nakładanej przez rejonowy organ administracji karze grzywny w wysokości od 500 EUR do 5000 EUR w odniesieniu do każdego pracownika, którego dotyczy naruszenie, a w wypadku powtarzającego się naruszenia – w wysokości od 1000 EUR do 10 000 EUR. Takiej samej karze podlega osoba, która nie przekazuje dokumentów niezgodnie z § 7g ust. 2 lub § 7h ust. 2.

(2) Kto niezgodnie z § 7f ust. 1 odmawia dostępu do zakładów, pomieszczeń zakładowych lub zewnętrznych miejsc pracy lub stanowisk pracy oraz pomieszczeń socjalnych pracowników, a także związanego z tym przemieszczania się po drogach lub udzielenia informacji lub też w inny sposób utrudnia kontrolę lub w niej przeszkadza, popełnia naruszenie administracyjne i podlega nakładanej przez [Or. 7] rejonowy organ administracji karze grzywny w wysokości od 1000 EUR do 10 000 EUR, a w wypadku powtarzającego się naruszenia – w wysokości od 2000 EUR do 20 000 EUR.

(2a) Kto odmawia wglądu do dokumentów zgodnie z § 7b ust. 5 i § 7d, popełnia naruszenie administracyjne i podlega nakładanej przez rejonowy organ administracji karze grzywny w wysokości od 1000 EUR do 10 000 EUR w odniesieniu do każdego pracownika, którego dotyczy naruszenie, a w wypadku powtarzającego się naruszenia – w wysokości od 2000 EUR do 20 000 EUR.

(3) Takiej samej karze zgodnie z ust. 2a podlega osoba, która jako pracodawca niezgodnie z § 7g ust. 2 odmawia wglądu do dokumentów.

(4) Kto

1. jako pracodawca w rozumieniu § 7, § 7a ust. 1 lub § 7b ust. 1 i 9 niezgodnie z § 7d nie przechowuje dla celów udostępnienia do wglądu dokumentacji płacowej; lub
2. jako przedsiębiorstwo udostępniające, w wypadku transgranicznego udostępnienia siły roboczej do Austrii, niezgodnie z § 7d ust. 2 nie dostarcza przedsiębiorstwu wykorzystującemu siłę roboczą, w sposób możliwy do sprawdzenia, dokumentów płacowych; lub
3. jako przedsiębiorstwo wykorzystujące siłę roboczą, w wypadku transgranicznego udostępnienia siły roboczej, niezgodnie z § 7d ust. 2 nie przechowuje dokumentów płacowych,

popełnia naruszenie administracyjne i podlega nakładanej przez rejonowy organ administracji karze grzywny w wysokości od 1000 EUR do 10 000 EUR w odniesieniu do każdego pracownika, którego dotyczy naruszenie, a w wypadku powtarzającego się naruszenia – w wysokości od 2000 EUR do 20 000 EUR, gdy zaś naruszenie dotyczy ponad trzech pracowników – w wysokości od 2000 EUR do 20 000 EUR w odniesieniu każdego pracownika, którego dotyczy naruszenie,

a w wypadku powtarzającego się naruszenia – w wysokości od 4000 EUR do 50 000 EUR.

(5) Kto jako pracodawca zatrudnia lub zatrudniał pracownika, nie wypłacając mu przynajmniej wynagrodzenia należnego zgodnie z ustawą, rozporządzeniem lub układem zbiorowym pracy według poszczególnych kryteriów zaszeregowania, wyjąwszy składniki wynagrodzenia wymienione w § 49 ust. 3 Allgemeines Sozialversicherungsgesetz (ogólnej ustawy o zabezpieczeniu społecznym, Austria; zwanej dalej „ASVG”), popełnia naruszenie administracyjne i podlega karze grzywny nakładanej przez rejonowy organ administracji. W przypadku zaniżenia wynagrodzenia, które obejmuje kilka kolejnych okresów rozliczeniowych, dochodzi do pojedynczego naruszenia administracyjnego. Wynikające z porozumienia zakładowego lub umowy o pracę nadpłaty w odniesieniu do składników wynagrodzenia należnych zgodnie z ustawą, rozporządzeniem lub układem zbiorowym pracy należy zaliczyć na poczet ewentualnych zaniżeń wynagrodzenia w danym okresie rozliczeniowym. W odniesieniu do dodatków dla pracowników wymienionych [Or. 8] w § 7g ust. 1 pkt 1 i 2 do naruszenia administracyjnego w rozumieniu zdania pierwszego dochodzi jedynie wówczas, gdy pracodawca nie wypłaca dodatków w całości lub w części najpóźniej do 31 grudnia danego roku kalendarzowego. Jeżeli zaniżenie wynagrodzenia dotyczy co najwyżej trzech pracowników, grzywna w odniesieniu do każdego pracownika, którego dotyczy naruszenie, wynosi od 1000 EUR do 10 000 EUR, a w wypadku powtarzającego się naruszenia od 2000 EUR do 20 000 EUR, jeżeli naruszenie dotyczy więcej niż trzech pracowników, grzywna w odniesieniu do każdego pracownika, którego dotyczy naruszenie, wynosi od 2000 EUR do 20 000 EUR, a w wypadku powtarzającego się naruszenia od 4000 EUR do 50 000 EUR.

(5a) Karalność w świetle ust. 5 nie występuje, jeżeli pracodawca, w sposób możliwy do sprawdzenia, przed dochodzeniem właściwego organu w myśl §§ 7f–7h wyrównuje różnicę między rzeczywiście wypłaconym wynagrodzeniem a wynagrodzeniem należnym pracownikowi zgodnie z przepisami prawa austriackiego.

(6) Jeżeli rejonowy organ administracji stwierdza, że

1. pracodawca, w sposób możliwy do sprawdzenia, wyrównuje pracownikowi różnicę między rzeczywiście wypłaconym wynagrodzeniem a wynagrodzeniem należnym pracownikowi zgodnie z przepisami prawa austriackiego w terminie wyznaczonym przez organ, a

2. zaniżenie odnośnego wynagrodzenia przysługującego na podstawie ust. 5 pkt 1, biorąc pod uwagę poszczególne kryteria zaszeregowania, jest nieznaczne lub

3. wina pracodawcy lub osoby powołanej do reprezentacji na zewnątrz [§ 9 ust. 1 Verwaltungsstrafgesetz (ustawy o karach administracyjnych, Austria; zwanej dalej „VStG”)], lub odpowiedzialnego pełnomocnika (§ 9 ust. 2 lub 3 VStG) nie wykracza poza zwykłe niedbalstwo,

odstępuje od nałożenia kary. Od nałożenia kary należy odstąpić również w sytuacji, kiedy pracodawca, w sposób możliwy do sprawdzenia, wyrównuje pracownikowi różnicę między rzeczywiście wypłaconym wynagrodzeniem a wynagrodzeniem należnym pracownikowi zgodnie z przepisami prawa austriackiego przed otrzymaniem wezwania od rejonowego organu administracji, a poza tym spełnione są pozostałe przesłanki, o których mowa w zdaniu pierwszym. W postępowaniach administracyjnych o charakterze karnym w rozumieniu ust. 5 nie znajdują zastosowania § 45 ust. 1 pkt 4 i zdanie ostatnie VStG. Jeżeli pracodawca wykaże przed rejonowym organem administracji, że wyrównał różnicę między rzeczywiście wypłaconym wynagrodzeniem a wynagrodzeniem należnym pracownikowi zgodnie z przepisami prawa austriackiego [**Or. 9**], należy uwzględnić to przy określaniu wymiaru kary jako okoliczność łagodzącą.

(7) Termin przedawnienia ścigania (§ 31 ust. 1 VStG) wynosi trzy lata od dnia wymagalności wynagrodzenia. W przypadku zaniżeń wynagrodzenia, które obejmują kilka kolejnych okresów rozliczeniowych, termin przedawnienia ścigania w rozumieniu zdania pierwszego rozpoczyna bieg od dnia wymagalności wynagrodzenia za ostatni z okresów rozliczeniowych, w których zaniżano wynagrodzenie. **Termin przedawnienia karalności (§ 31 ust. 2 VStG) wynosi w takich przypadkach pięć lat.** W odniesieniu do dodatków terminy, o których mowa w pierwszych dwóch zdaniach, rozpoczynają bieg od końca danego roku kalendarzowego (ust. 5 zdanie trzecie).

(7a) W sytuacji, w której pracodawca wypłaca później wynagrodzenie należne zgodnie z ustawą, rozporządzeniem lub układem zbiorowym pracy za dany okres zaniżenia wynagrodzenia w rozumieniu ust. 5, terminy przedawnienia, o których mowa w § 31 ust. 1 i 2 VStG, wynoszą odpowiednio rok (przedawnienie ścigania) lub trzy lata (przedawnienie karalności), jeżeli przedawnienie nie następuje wcześniej na podstawie ust. 7; termin rozpoczyna bieg w momencie dokonania dopłaty.

(8) Status strony w postępowaniach administracyjnych o charakterze karnym

1. w myśl ust. 1 zdanie pierwsze, ust. 2 i 4 oraz § 7b ust. 8 posiada organ skarbowy, a w przypadkach, o których mowa w ust. 5 w związku z § 7e – Kompetenzzentrum LSDB (centrum kompetencji w zakresie zwalczania dumpingu płacowego i socjalnego, Austria),
2. w myśl ust. 5 w związku z § 7g oraz w przypadkach, o których mowa w ust. 1 zdanie drugie i ust. 3, posiada właściwy organ ubezpieczeń zdrowotnych,

3. w myśl ust. 1, 2a, 4 i 5 oraz § 7b ust. 8 w związku z § 7h posiada Bauarbeiter-Urlaubs- und Abfertigungskasse (kasa ds. urlopów i odpraw pracowników sektora budowlanego, Austria),

nawet jeśli organy wymienione w pkt 1–3 nie złożą zawiadomienia. Mogą one wnieść skargę na decyzję organu administracyjnego do sądu administracyjnego, a także skargę rewizyjną na wyrok lub postanowienie sądu administracyjnego do Verwaltungsgerichtshof (trybunału administracyjnego, Austria).

(9) W przypadku delegowania transgranicznego lub udostępnienia siły roboczej naruszenie administracyjne uznaje się za popełnione na obszarze podlegającym właściwości rejonowego organu administracji, na którym znajduje się miejsce pracy (wykonywania pracy) pracowników oddelegowanych lub udostępnionych do Austrii, a w przypadku zmieniających się miejsc pracy (wykonywania pracy) pracowników – w miejscu, w którym przeprowadza się kontrolę. **[Or. 10]**

(10) W celu ustalenia istnienia stosunku pracy w rozumieniu niniejszej ustawy federalnej należy dokonać oceny danej sytuacji, odnosząc się do jej rzeczywistego gospodarczego charakteru, nie zaś jej zewnętrznych przejawów.

III.

Wątpliwości co do zgodności § 7i ust. 7 AVRAG z prawem Unii skłaniają Landesverwaltungsgericht Steiermark (regionalny sąd administracyjny Styrii) do wystąpienia do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

[...] [wywód dotyczący prawa do wystąpienia z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym]

Co do zasady przepisy administracyjne lub karne nie powinny wychodzić poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia zamierzonych celów, a sankcja nie powinna pozostawać w takiej dysproporcji w stosunku do ciężaru naruszenia, by stanowiła ograniczenie ustanowionych w traktacie swobód. W każdym razie to do sądu odsyłającego należy ocena, czy w świetle powyższych okoliczności sankcja przewidziana we właściwym prawie krajowym jest proporcjonalna (wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, C-430/05, Ntioni Anonymi Etaireia Emporias, ECLI: EU:C:2007:410, pkt 54).

Ponadto Trybunał orzekł, że państwa członkowskie są zobowiązane do przestrzegania zasady proporcjonalności nie tylko w zakresie dotyczącym określenia znamion naruszenia i zasad dotyczących wysokości grzywien, lecz również w zakresie dotyczącym oceny okoliczności, które mogą być brane pod uwagę przy ustalaniu grzywny (zob. wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej: C-497/15 i C-498/15, Euro-Team Kft., ECLI:EU:C:2017:229, pkt 42, 43; C-501/14, EL-EM-2001, EU:C:2016:777, pkt 41). **[Or. 11]**

W swoim orzecznictwie Trybunał Sprawiedliwości wyjaśnia także, że sankcje powinny być odpowiednio surowe w stosunku do wagi naruszeń, które są przez nie karane, zwłaszcza przy zapewnieniu rzeczywiście odstrasżającego skutku (zob. wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej: C-81/12, *Asociatia Accept*, ECLI:EU:C:2013:275, pkt 63; C-383/92, *Komisja/Zjednoczone Królestwo*; pkt 42). Powinno się przy tym jednak szanować ogólną zasadę proporcjonalności (zob. wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej: C-81/12, *Asociatia Accept*, ECLI:EU:C:2013:275, pkt 63; C-101/01, *Lindqvist*, ECLI:EU:C:2003:596, pkt 87, 88; C-430/05, *Ntioni Anonymi Etaireia Emporias*, ECLI:EU:C:2007:410, pkt 53; C-418/11, *Texdata Software*, ECLI:EU:C:2013:588, pkt 50; C-565/12, *LCL Le Credit Lyonnais SA*, ECLI:EU:C:2014:190, pkt 45).

Przepisy krajowe przewidują, że termin przedawnienia karalności w przypadku zaniżania wynagrodzeń wynosi pięć lat. W niniejszej sprawie utrzymanie w mocy nałożonej kary prowadziło do tego, że strona skarżąca musiałaby uiścić grzywnę w wysokości 6600 EUR za dwa przypadki zaniżenia wynagrodzenia o 103,80 EUR, czyli 11,21%, i dwa przypadki zaniżenia wynagrodzenia o 77,65 EUR, czyli 9,07%, które miały miejsce już w 2016 r.

Wysokość kar nie jest, co prawda, szczególnie wysoka. Wydaje się jednak wątpliwe, jak obwiniony o popełnienie drobnego wykroczenia w wyniku niedbalstwa miałby się jeszcze odpowiednio bronić przed sądem po upływie niemal pięciu lat.

Celem odpowiedniego terminu przedawnienia w przypadku oskarżenia w prawie karnym jest w końcu między innymi to, by obwiniony mógł się jak najlepiej bronić. Jeżeli zaginęły środki dowodowe lub nie można już znaleźć świadków, lub też świadków po upływie długiego czasu zawodzi pamięć, obwiniony lub oskarżony znajduje się w istotnie niekorzystnej sytuacji, której mają zapobiegać w szczególności przepisy art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz art. 47 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Ponieważ austriacki ustawodawca zdecydował się wprowadzić w prawie karnym administracyjnym w przypadku czynu zabronionego popełnionego w następstwie niedbalstwa szczególnie długi termin przedawnienia wynoszący 5 lat, sąd odsyłający uważa, że może istnieć niezgodność z mającym pierwszeństwo prawem Unii Europejskiej. [Or. 12]

IV.

[...] [wywód dotyczący prawa do wystąpienia z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym]

[...]